

In november verscheen het rapport 'Wie betaalt, bepaalt'. Daarin schrijft M. van den Anker over gesjoemel met (onder andere) bodemonderzoek. Opdrachtgevers zouden een stem hebben in de conclusies. Dat deugt natuurlijk van geen kant.

De pers heeft hier veel aandacht aan besteed. In vrijwel alle dagbladen was het voorpaginanieuws. Op het eerst nieuws volgden veel artikelen met reacties op het rapport. Rode draad door de reacties: dat gebeurt niet bij ons, maar wel bij een ander. Opdrachtnemers verwijzen naar opdrachtgevers. Grote adviesbureaus wijzen naar kleine adviesbureaus. Grote gemeenten wijzen naar kleine gemeenten en bedrijven. Ook dit zwartepieten deugt van geen kant.

Goedwillenden doen er goed aan op te houden met dit wijzen naar elkaar, en in plaats daarvan de handen ineen te slaan.

Minister Pronk stelde voor een zwarte lijst aan te leggen van bureaus die een loopje met de werkelijkheid nemen. Dat past goed bij zwartepieten. In het verlengde daarvan zou er ook een zwarte lijst met sjoemelende opdrachtgevers moeten komen. Immers: it takes two to tango. De minister kan het zichzelf gemakkelijker maken door een witte lijst aan te leggen. Daar komen bureaus op die bewezen hebben kwaliteit te leveren. Een zichzelf respecterende opdrachtgever werkt natuurlijk met zo'n witte lijst.

Het heeft geen zin bestaande problemen te ontkennen. Het is beter ze op te lossen. En dat is helemaal niet zo moeilijk.

Een prettige Sinterklaasavond!